

TOMIS

REVISTĂ EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CEE CE VA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNSEȚĂ ÎN VEC = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

Cuvântare la serbările din Constanța, 15|VIII|1930
ținută pe bordul Distrugătorului „Mărăști” în fața M. S.
Regelui Carol II de P. S. Episcop Gherontie. — La ci-
mitirul Eroilor 6 Aug. 1930, Slănic-Moldova de P. S.
Episcop Gherontie. — Păziți-vă de Proorocii cei minci-
noși de Diacon A. V. — La poarta iadului de Ec. I. V.
Pascu. — Necesitatea religiei creștine în viața socială de
Icon. Al. Poțincu. — Diverse.

N. 35. 850/1963

TIP. „LUCRĂ. ORII ASOCIAȚII”, STR. MIRCEA No 5, CONSTANȚA

www.ziuaconstanta.ro

Conducerea Revistei

Comitetul diriguitor :

Director: **VICAR GR. DUMITRESCU**

Redactor: **DIAC. AR. VÂRNAV**

Membrii :
Ec. Gh. N. Ionescu
" *V. Georgescu*
" *C. Popescu-Palas*
" *I. Grigorescu*
D. Belizarie-Popescu

Colaboratori :

**Ec. M. Rădulescu-Ștefănești-lalomița ; Ec. Gh. Popescu-Ur-
ziceni ; Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu ; Pr. N. C. Munteanu,
Muntmarg—Bacău ; Pr. I. Popescu-Reviga—lalomița ; Ec. I-
V. Pascu-Adjud-Putna ; Ec. I. Ciolca-Grindu-lalomița ; Pr. Geor-
ge Petre-Broșteni—lalomița ; Pr. Grivas D. Cruceanu-Hagiu-
Doctorand—Cernica Ilfov ; C. Georgescu-Obrejița—R.-Sărat ;
Horațiu C. Birou.**

*

Se primesc spre publicare articole și dela alte persoane.

Ele vor fi scrise citeț și pe o singură pagină.

Schimbul de reviste, trimeri de articole, abonamente și orice
correspondență se va adresa Revistei „Tomis“, la Sf. Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonații particulari 160 lei
„ pentru cântăreți , 120 „

TOMISUL

FOAE OFICIALĂ EPARHIALĂ

SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI
EPISCOP GHERONTIE

CUVÂNTARE

la serbările navale din Constanța, 15|VIII 1930,
ținută pe bordul Distrugătorului „Mărăști” în fața
M. S. Regelui Carol II

SIRE,

Momentul în care vorbesc în fața Majestății Voastre, este un moment biblic.

Și într'adevăr, ce vedem aici? O corabie și corăbieri, strânși în jurul Majestății Voastre.

Rog pe Majestatea Voastră să-mi permită a cita locurile din Sf. Scriptură, cari se potrivesc de minune cu clipele de față.

„Și ieșind Iisus în pustie, a văzut norod mult și I s'a făcut milă de ei, pentru că erau ca oile cari n'au păstor¹⁾).

„Și a silit Iisus pe ucenicii Lui să intre în corabie...

„Și a slobozit noroadele, după ce le-au spus cuvântul, să meargă, să-și găsească loc de odihnă, iar El s'a dus în munte să se roage.

„Și făcându-se seară, era corabia în mijlocul mării, învăluindu-se de valuri și El singur pe uscat.

„Și i-a văzut pre dânșii că se chinuesc vâslind, că era vântul împotrivă.“

1) Marcu VI 34, 45, 47, 48.

Mai departe evanghelistul spune că Mântuitorul s'a îndreptat către corabie, mergând pe apă ca pe uscat. Ucenicii L'au văzut și s'au spăimântat necunosându-L. Iisus le-a zis lor: „*Eu sunt, nu vă temeți*“. Petru a răspuns: „*Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vii pe ape, până la Tine*“. „*Vino*“ i-a zis Mântuitorul. Petru plecând se afunda în ape, iar Iisus certându-l cu cuvintele: „*Puțin credinciosule*“, l-a apucat de mână și l-a suit cu Dânsul în corabie și „*îndată au încetat valurile și s'a potolit marea*“.

SIRE,

Aplicându-se momentul biblic citat, clipelor în care ne găsim aici, tâlcul este următorul:

Vasul care ne leagă acum, închipuiește tronul Majestății Voastre — limanul mântuirii noastre, a întregului neam românesc. Noi toți, suntem apostolii Majestății Voastre, cari ne luptăm cu valurile și furtunile ce au cuprins corabia noastră națională, și scumpa Românie Mare, făurită de gloriosul Vostru Părinte — Vodă Ferdinand I.

Cârmaciul corabiei naționale sunteți Majestatea Voastră, Sire.

Apucați de mână pe descurajații Voștri supuși și duceți-i în corabia mântuitoare, lângă tronul patriotismului luminat al Majestății Voastre.

Curmați frica, neîncrederea și neînțelegerea dintre noi, potolind valurile furioase ale împerechierilor.

Liniștiți spumegarea mării celei turburate și vâsliți Sire, cu energia tinerească, cu inima românească, cu focul dragostei de legea noastră strămoșească, cu jertfa liniștei Voastre — pe care n'ați cruțat-o din momentul de când, pe norii văzduhului, în preajma serbării Pogorării Duhului Sfânt peste sfinții apostoli, V'ați pogorât Sire, ca și Sf. Duh între noi, tocmai când Duhul nostru se împușinase și corabia națională era aproape să fie înghițită de valul sărăciei.

Vâsliți mereu Sire, vâsliți cu putere, până la limanul desrobirei noastre economice, până la limanul restabilirii prestigiului nostru în fața lumii civilizate

până la închegarea sufletească a tuturor supușilor Majestății Voastre.

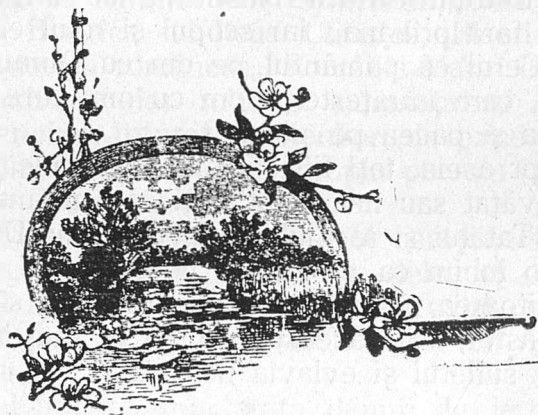
Națiunea, Patria și Biserica Ortodoxă a neamului nostru, depune la picioarele Majestății Voastre, totdeauna neclintitul lor devotament și supunere și așteaptă cu încredere și deplină speranță să le salvați. Salvați-le Sire, și Veți fi, în veci, binecuvântat de Dumnezeu.

Noi constanțenii, dela pruncul din leagăn și până la bătrânul albit de vremi și nevoi, socotim ziua de astăzi, când pentru prima oară, ca Rege, V'ați coborât până la a noastră smerenie, ca cea mai scumpă, ca cea mai strălucită sărbătoare din viața noastră și plini de fericire, Vă urăm din toată inima: Bun venit!

Să trăiți Sire, întru mulți ani cu sănătate și liniște deplină.

Trăiască Dinastia Română,
Trăiască Augusta Familie Regală,
Trăiască România Mare,
Trăiască Marina Militară.

Episcop † GHERONTIE

LA CIMITIRUL EROILOR

6 August 1930 — Slănic-Moldova

Iubiți ascultători,

In timpurile primare ale creștinismului, când închinătorii Crucii lui Constantin-cel-Mare și ai Evangheliei lui Christos, au ieșit din catacombe, au început a-și clădi locașuri de închinăciune, afară, la lumina zilei.

Aceste locașuri de închinăciune, numite Basilici, azi la noi Biserici, se clădiau pe mormintele martirilor creștinătății, adică acelor, cari și-au vărsat sîngele și și-au dat viața pentru Christos și Evanghelia Sa.

Ce este Biserica și care este rolul său pe pămînt, o știm cu toții. Ea este instituție de origină divină, sfântă și fără prihană; iar scopul și rolul ei este de a împăca Cerul cu pămîntul, pe om cu Dumnezeu; este instituția, care înfrățeste pe om cu om, care întronează dragostea și pacea pe pămînt.

Drept aceia, toți fiii săi, mare și mic, bogat sau sărac, învățat sau neînvățat, toți câți ne-am botezat în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, suntem datori s'o iubim ca pe mama noastră, s'o apărăm ca pe ocrotitoarea noastră, și să jertfim, nu sîngele, nici viața noastră, căci aceasta nu ni se mai cere astăzi; ci întreg sufletul și evlavia noastră.

* * *

Iubiților, ne-am adunat astăzi în Sfânta Biserică din Slănic și am săvârșit jertfa cea fără de sânge și pomenirea eroilor noștri din marele războiu mondial; iar, din sfânta Biserică am venit aici, în glasuri de

cântări, însoțiți de armată, de autorități și de mulțimea credincioșilor din stațiunea balneară a lui Cehan-Racoviță Voevod.

— Ce vedem aici?

— Morminte. Morminte de martiri. Sunt eroii neamului nostru românesc.

Ei fac parte din ceata celor opt sute de mii de martiri ai cauzei noastre naționale și noi îi numim astăzi *eroi*.

Pe mormintele acestor martiri-eroi s'a clădit cea mai măreață, cea mai sfântă biserică: *România-Mare, una-nedespărțită și veșnică*.

Nu noi, ci ei înșiși au clădit-o prin vitejie, pe trupurile lor, moaște sfinte, și-au târnosit-o cu mirul sângelui lor.

Nouă ni-a rămas — doar — atâta datorie: să ne închinăm în această Biserică toți, fără deosebire de religii și confesii; căci, sub piciorul Sfintei Mese a acestei Biserici, sunt moaștele martirilor, cari au purtat suflete mari, suflete nobile, suflete patriotice și cari întrec orice credință și formă de cult.

Pe eroi să nu-i plângem, ci să-i slăvim.

Jălania și plânsul se cuvin celor ce trec din viața aceasta, fără merite, fără fapte mari, oameni de rând și păcătoși, nu sfinților — și *sfinți sunt eroii noștri*.

Ca și Biserica lui Iisus Christos, Biserica unității neamului nostru românesc, România-Mare este sfântă și fără prihană; iar rolul și năzuința sa este de a procura fericirea tuturor cetățenilor, de orice naștere și credință din sânul ei, de a apropia pe om de om și pe toți, de Dumnezeu.

Drept aceia — iarăși zic — tot cetățeanul, dela cel mai de sus, pânăla cel mai de jos, dela cel mai bogat, pânăla cel mai sărac, dela cel mai învățat, pânăla cel mai neînvățat, s'o iubiască și s'o apere cu tot sufletul și ființa sa.

Numai așa ne vom arăta demni de jertfa eroilor noștri și numai astfel, serbările, procesiunile și rugăciunile ce facem la mormintele lor, nu-și vor pierde valoarea.

* * *

O, scumpi eroi!

Ertați-ne că noi, cei ce ne bucurăm de roadele jertfei voastre generoase, venim numai odată în an la mormintele voastre, venim mai mult din întâmplare sau din obișnuință, și de ochii lumii; iar, pe urmă vă lăsăm uitării.

Ertați-ne, scumpi eroi, că niciunul dintre noi nu putem veghia la Crucile voastre, din cauza intereselor noastre, puțin măgulitoare și a grijii de a ne îmbogăți pe întinsul — și dacă s'ar putea — cât întinsul României Mari, *scumpă* — par'că — *numai vouă*.

Ertați-ne, scumpi eroi, că prea puțin ne îngrijim de cei pe cari i-ați lăsat acasă, când v'a chemat glasul cornului la datorie.

Ertați-ne că nu prea purtăm grijă de camarazii voștri, cari s'au luptat alături de voi, lăsându-și lângă voi, sângele, mânilor și picioarele, iar întorși acasă duc chinul vieții și amarul nevoilor.

Dar, bucurați-vă eroi scumpi, că străjuiesc lângă mormintele voastre codrul cu veșnică verdeață a brazilor, paserile deșigurilor și florile luminișurilor.

Bucurați-vă că, în singurătatea voastră, psalmodiază, în taina nopții și în zori de zi, murmurul apelor și cadelnițează, la capul vostru, adierea zefirului, mi-reazmă bine plăcută lui Dumnezeu.

Bucurați-vă, eroi scumpi, că din înălțimea Cerului, veghează asupra mormintelor voastre soarele și luna, iar Ingerii lui Dumnezeu cântă imnul slavei voastre.

Veșnica voastră pomenire.

† GHERONTIE

PĂZIȚI-VĂ DE PROOROCII CEI MINCINOȘI

Cine n'a auzit de adventiști, bapțiști și alți rătăciți ai credinții, cari cutreeră zi și noapte fără odihnă, satele și orașele noastre învățând peste tot locul, că numai ei sunt creștini adevărați, că numai ei după aproape două mii de ani dela venirea Mântuitorului, au aflat cum să talmăcească Sfânta Scriptură?

Cine nu cunoaște pe acești răsvrățiți împotriva bisericii lui Christos, cu câtă râvnă desfășură lucrarea de răspândire a rătăcirilor lor, mai ales în pătura necărturată?

Cum intră într'un sat, în primul rând se interesează de oamenii cei mai evlavioși, cei mai bisericoși și neștiutori de carte. La ei să duc mai întâi și încep a le vorbi despre credință, despre Sfânta Scriptură, despre dragostea nemărginită de a lucra în via Domnului și pentru mântuirea lor. Dealtfel au ei grijă întotdeauna să critice biserica și pe slujitorii ei. Omul, rămâne deocamdată încântat de frația și dragostea cu care străinul îl îmbrățișază și astfel, încetul cu încetul, pe nesimțite îi otrăvește sufletul și-i zăpăcește mintea.

După puțin timp se mai duc iarăși pe la dânșii și dacă văd, că minciunile lor au prins și sunt stăpâni pe cei căzuți în cursa lor, încep apoi a le pomeni de zeciuală și de tot felul de taxe.

Deci toată strădania lor nu este pentru Domnul, nici pentru mântuirea sufletelor acestor neștiutori, ci pentru pungile lor.

Pentru a dovedi că lucrurile stau așa, voi cita câteva rânduri din lucrarea lui C. Ouatu — fost ad-

ventist timp de 22 ani. Iată ce scrie el în cartea: *Cine sunt și ce urmăresc adventiștii* la pag. 25... „în propaganda lor interesată aduc acuzațiuni celorlalte biserici și îndeosebi bisericii ortodoxe, cum că ar obliga pe credincioșii respectivi la anumite dări, la care adventiștii nu se pretează (?) și zic: „*în dar ai luat, în dar ai să dai*“. În privința această, iată ce scriu ei în revista „*Semnele Timpului*“ No. 9, 10, 11 din anul 1921, la pag. 175, începând dela rândul al douăzecilea.

„Este ușor de înțeles deci, dacă și astăzi o anumită clasă de preoți văd cu ochi răi emanciparea credincioșilor, dat fiind, că religiunea evanghelică a adventiștilor nu obligă pe nici un adept al ei să plătească anumite taxe, la naștere, la botez, la ziua I-a fiecărei luni, la cununii, la înmormântare și la nici-o altă ocazie în tot cursul vieții omului“.

Chiar din aceste câteva rânduri, se poate vedea înalta moralitate și propaganda deșantată pe care o profesază acești șarlatani, în activitatea lor evanghelică.

Pentru aceasta voi arăta în ce constă mijloacele lor de stoarcere. Iată-le:

- 1). Zecimea. 2). Zecimea Casei de Ajutor. 3). Dar de I zi. 4). Dar pentru școala de Sabat. 5). Dar pentru al treisprezecelea Sabat. 6). Dar pentru misiunea locală. 7). Daruri pentru misiunea externă. 8). Daruri pentru fonduri misionare. 9). Daruri pentru fonduri de educație. 10). Daruri pentru distribuirea revistei de toamnă. 11). Daruri de săptămâna cea mare. 12). Daruri pentru săptămâna de rugăciune. 13). Daruri pentru săptămâna de abnegație. 14). Daruri pentru ziua nașterii. 15). Daruri pentru amintirea morților Eufrosina Păunescu și Laslău. 16). Daruri de I Sabat din lună. 17). Daruri de ziua cununiilor. 18). Daruri la ieșirea din adunare. 19). Daruri pentru cheltuielile școlii de Sabat. 20). Daruri pentru întreținerea localului. 21). Daruri pentru chirie. 22). Daruri pentru cina Domnului. 23). Daruri pentru rului. În afară de aceste daruri mai sunt colectele, cari vin ocazional și acestea foarte des. *).

* Cine sunt și ce urmăresc adventiștii de C. Ouatu 1930 pag. 26.

Acești eretici, în propaganda lor sunt foarte șireți și lingușitori. Până nu se conving, că cel căzut în mreaja lor dă crezare la tot ce le spun ei, nu-i aminnesc de nici o taxă. Îndată ce a pus stăpânire pe el, încep să-l roage să plătească mai întâiu zecimea, apoi taxe pentru reviste și așa mai departe, îl stoarce mereu, iar bietul om trebuie să se supună fără șovăire tuturor regulilor aranjate de ei, pentru Domnul.

În felul acesta banii curg mereu la centru și se strâng sume grozav de mari. Dacă am face numai o mică socoteală, să luăm un cetățean, care n'ar câștiga mai mult de 4.000 lei pe lună, ceace ar face anual 48.000 lei. Din acest salariu anual, trebuie să dea zecimea care este 4.800 lei. Fără îndoială vor fi unii și mai săraci, dar tot odată vor fi între ei și dintre cei cari câștigă pânăla 7—8.000 lei lunar. La această modestă sumă pe care trebuie să o dea fiecare din sudoarea sa pentru Domnul, se mai adaugă toate celelalte taxe de cari am amintit mai sus și astfel se *adună milioane*, depe spinarea unor oameni nevoiași și cu câte o casă plină de copii. Și acești nenorociți se lasă de multe ori pe ei flămânzi numai ca să dea lui Dumnezeu dreptul său, adică: *zecimea și darurile*.

Căci felul cum interpretează ei Scriptura, îl îngrozește pe bietul om și anume: dacă găina lui a ouat 10 ouă, sau i-a dat cineva de pomană și dacă el ar îndrăzni să mănânce pe al zecelea ou, focul gheenii îl va arde. *)

Puțin le pasă, că de multe ori le ia și bucățica dela gură, căci în schimb primesc ei lefuri grase. Astfel toți predicatorii și lucrătorii lor, pentru munca neobosită ce o depun în via Domnului li se servește după merit un salariu care variază dela 4—20.000 lei lunar, plus celelalte spese cari ating dela 7—30.000 lei lunar. **).

Și atunci lucrul apare foarte explicabil, de ce acești profeți mincinoși — îmbuibăți de bine — și îmbrăcați în piele de oaie, sunt așa de harnici la lucru

* Idem pag. 124.

** Idem pag. 136.

și în adunările lor plâng cu lacrimi de crocodil, că se apropie venirea Domnului și-i va afla pe toți dormind și cu pungile pline....

Prin urmare iată ce urmăresc ei și pentru ce ostenesc. Dacă într'adevăr ar fi dorit să răspândească Evanghelia lui Hristos pe pământ, atunci ar fi trebuit să se ducă în mijlocul popoarelor sălbatice, cari nici până astăzi n'au auzit încă de numele Lui. Dar ce să caute acești năimiți acolo, căci doar nu mântuirea sufletului urmăresc ei, ci averea și banii omului.

În Sfânta Scriptură se spune că: „se vor ridica mulți prooroci mincinoși și vor amăgi pe mulți. (Mat. XXIV—11): Aceste cuvinte ale Mântuitorului s'au împlinit astăzi, căci acești profeți mincinoși nu sunt altceva decât adventiștii și toți ceilalți rătăciți dela învățătura Mântuitorului Christos. Dar tot el ne mai poruncește, ca să ne păzim de acești prooroci mincinoși, cari vin la noi îmbrăcați în haine de oi, iar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. (Mat. VII, 15).

Păziți-vă dar creștinilor, mai ales acum când știți cu toții ce urmăresc ei. Alungați-i când vin prin casele voastre să vă zăpăcească capul și nu lăsați să vă strice legea în care au trăit și părinții voștri. Nu vă lăsați înșelați de acești eretici, cari și-au lăsat meseriile lor și și-au croit altă meserie din Evanghelia mult mai rentabilă. Nu la mântuirea voastră se gândesc ei — ci la munca voastră, căci numai aceasta o visează ei și le-o șoptește Tatăl lor, Diavolul. (Ioan VIII—14).

Diac. A. V.

LA POARTA IADULUI

Un drum larg, presărat cu pietre colțuroase duce într'acolo, iar la intrarea în iad se deschide ca o gură strâmbă de tunel intrarea. Ceva mai în fund stau zăvorâte două porți negre, pierdute în întunec.

Acolo fac de strează, necurații, doșiți printre stâncile de piatră sură, cu aripile lor de liliac adunate pe trup, și numai ochii li se mai văd, strălucind pe chipurile lor stâlcite, ca niște lumini electrice înecate în ceață.

Prăpăstii fără fund se deschid de-o parte și de alta a drumului și din fundul lor aburește o duhoare fierbinte și înecăcioasă.

Iată că un vânt rece și puternic, ca un început de furtună începe să sufle.

Gem stâncile și se tângue, așa cum plânge iarna crivățul prin hornuri. Un murmur de glasuri par'că vine de departe, străbate ca din adâncuri; un tropot de cal se apropie și face să răsunе întinderea pustie și tristă.

Impinse de suflarea vântului, mânate din urmă de duhurile necurate, iată două sărmame suflete omenești, că se apropie de împărăția durerilor fără de sfârșit. Pe chipurile lor este zugrăvită spaima și durerea. Cu ochii înegriți de plâns se privesc unul pe altul ca și când nu s'ar cunoaște.

Cel mai bătrân pare om trăit bine în viața lui. Celălalt, mai tânăr, are fața istovită, îmbătrânită înainte de vreme.

— Tu de unde vii? Il întreabă cel mai bătrân.

— Deadreptul depe pământ, răspune cu adâncă tristeță cel mai tânăr. Am murit spânzurat, pentru că am fost un ticălos. Nici un bine n'am făcut în lume, cu toate că și părinții, și profesorii mei, și învățăturile lui Dumnezeu mă îndemneau să fug dela rău. Am ascultat mai mult de îndemnurile prietenilor mei decât de poruncile sfinte. De tânăr, m'am dedat păcatelor celor mai urâte. Mai multe fete sărmame și cumiți au luat drumul rușinii din cauza mea. Pentru bani mi-am bătut de multe ori părinții cari m'au născut și m'au crescut, am jurat strâmb și tot din cauza averii mi-am ucis un frate. Odată o biată femeie văduvă m'a prins furându-i

din casă și am omorât-o cu toporul. Am aflat pe urmă că a lăsat în urma ei patru copilași, singuri pe lume. Sătul de viața asta, m'am predat singur judecătorilor și ei m'au condamnat la spânzurătoare. Înainte de a mi-se arunca după gât ștreangul, venise și bătrânul preot din satul meu să mă cheme la pocăință, măcar în ceasul cel din urmă.

Oh, ticălosul de mine! În loc să-l ascult, eu l'am scuipat în față și am răs de el. Eu n'am crezut că mai este ceva după moarte. Dacă aș fi știut că este iadu și raiu și este judecată, alta ar fi fost viața mea. Acum amar de mine! Tremurul și groază mă cuprind și n'am pe nimeni care să mă ajute.

Au răniș așă tăcute sufletele o bucată de vreme, apoi tot cel mai tânăr a întrebat:

— Dar tu, ce păcate te-a adus aici? De bună seamă că ești ca și mine un nefericit pe care te-a înșelat viața.

— Da, răspunse gânditor și îndurerat cel mai bătrân, și nic dată nu aș fi crezut una ca asta.

Eu în viață am fost cinstit de toată lumea pentru că am trecut drept fruntaș printre ceilalți. Eu însu-mi m'am socotit drept și temător de Dumnezeu.

Am dăruit la biserici, am dat de pomană, de sfadă și de judecăți nu m'am ținut, am fost muncitor și econom și am lăsat copiilor mei o avere mare.

Am murit liniștit cu sufletul împăcat că mi-am făcut datoria. În clipa aceea m'am uitat și nu era lângă mine nici diavoli, dar nici îngeri cari să-mi primească sufletul. Am fost ridicat ca de-un vârtej de vânt printre nori și stele și m'am pomenit singur pe un pământ necunoscut. Nedumerit, neștiind încotro să apuc, iată că departe înaintea mea am zărit mergând înainte câteva suflete. Am dat să merg spre ele, mă grăbeam, dar, par'că ceva greu ca plumbul mă ținea pe loc și nu puteam să înaintez. Auzeam nedeslușit, ca niște adieri domoale, aduse de vânt, cântece. Un munte alb ca de argint se ridica în fundul zării și de acolo vine spre mine o lumină curată și blajină și cântări îngerești răsuna în largul zărilor. Ce mult doream să stau acolo, să privesc și să ascult mereu!

Un înger cu obraz frumos și ochii buni a venit atunci la mine, s'a uitat adânc în ochii mei și nu știu ce făceam eu, dar în ochii îngerului am văzut isvorând lacrimi și i-se prelingeau lacrimile pe față și de pe față pe haina lui nepătată.

M'a luat de mână, așa cum mă lua de mână neuitata mea mamă, când eram copilaș, și mi-a zis apoi îngerul:

— O, suflete, cum te-ai înșelat și cum te-a orbit lumea! Acolo sus, pe muntele acela este raiul și tu l-ai pierdut pentru veșnicie. Locul tău este în altă parte. În viața ta ai cercetat lucrurile lumii numai pe dinafară. Te-a orbit pofta de câștig și de traiu bun, te-ai îndestulat numai cu lauda și cinstea lumii. Rostul vieții nu ai voit să-l înțelegi, iar cuvintele lui Dumnezeu despre

rostul vieții tale au alunecat pe lângă sufletul tău ; nici o picătură de înțelepciune nu ți-a luminat sufletul.

Cuvintele îngerului mi-a ars inima ca o săgeată otrăvită. Cuprins de desnădejde am început să plâng. Ingerul plângea și el și mă privea blând și îndurerat.

— Îngere sfinte — am zis — am murit împărțășit ca toți creștinii. De câțiva ani, văzându-mă bătrân, urmam regulat calea bisericii.

— Da, răspuse îngerul, dar Sfintele Taine cu nevrednicie le-ai primit. De câte ori ai fost la duhovnic, ai lăsat păcate nemărturisite fiindu-ți rușine. Ți aduci aminte ?

— Pe toate mi le amintesc, am zis, căci pe toate le vedeam acuma trecându-mi pe dinaintea ochilor mei, ca și când ar fi fost zugrăvite pe o pânză ce se mișcă. Erau păcatele mele așa de multe, ca nisipul mării; și așa de urâte, că m'a cuprins frica.

— Nu te înspăimânta, mi-a spus mai departe îngerul. Faptele rele ce ți-le-ai văzut nu au rămas singure. După ele au răsarit urmări și mai grele, iar în cartea osândii tale sunt trecute și aceasta, cu slove și mai negre. Așteaptă puțin și te voi face să vezi și aceste urmări izvorâte din faptele ce ai făcut.

Eu tot mai aveam o nădejde: Poate s'au scăpat din vedere bunătățile ce-am făcut, nu le va fi cetit îngerul. Am prins puțin curaj și i-am zis :

— Bine, bine, nu zic că am fost sfânt, dar știu că ucigaș n'am fost, dreptul altuia nu l-am luat, dator n'am rămas la nimeni, de munca mea mi-am căutat și cât m'a lăsat inima am făcut și bine. Nu mă așteptam ca nici aici la Dumnezeu să nu fie dreptate.

Icoana cea de aur, perdelele ce'e de mătasă, policandrul cel de alamă dăruite schitului; atâtea candelile de argint date pe la biserică, cu numele meu săpat pe ele, nu mai au nici un preț ?

— Toate sunt scrise la noi, a răspuns atunci îngerul plin de durere — dar nu sunt scrise pe numele tău, ci pe numele celor ce au muncit pentru ele. Iaca vino și citește în cartea aceasta. M'am apropiat și m'am uitat într'o carte mare și groasă pe care îngerul o ținea deschisă.

Icoana de aur era trecută pe numele lui Iancu, o slugă a mea, care m'a stujit o viață întreagă și căruia îmi aduceam aminte că i-am oprit simbria. Policandrul era scris pe numele Dobrei, vădana, pe care eu am înșelat-o de i-am luat pământul pe câteva sticle cu rachiu.

Îmi aduceam aminte că la judecătorie, când a fost să-mi facă Dobra actul cu pământul, a întrebat-o judecătorul :

Copii nu ai ? Nepoți, ceva ca să-i îngrijești. Ea, era beată, săraca, și era învățată de mine să spuie așa :

— N'am, ferească Dumnezeu, Domnule Judecător, n'am pe nimerica, iaca eu singură sunt, că asta mi-i crucea. Iar eu de colo, am întărit : — De când o știu eu, Domnule Judecător, tot singură o știu, n'are pe nimeni.

Eu știam că are acasă două fete ca vai de capul lor, dar

am spus minciuni, ca să-i iau pământul.

M'am uitat mai departe în cartea aceea și toate binefacerile nu erau ale mele.

Perdelele erau ale vecinului dela care eu furam în fiecare primăvară câte-o brazdă de pământ. Pe candelile cele de argint, era săpat numele lui moș Ion, care mi-a făcut casa danie ca să-l caut la bătrânețe, să-l înmormântez și să-i pun toate prânzurile după datină. Eu l-am lăsat să moară la paie ca un câine, și alții l-au îngropat și i-au dat un blid de mâncare de pomană.

— Ingere a lui Dumnezeu, am mai îndrăsnit eu să vorbesc. Am lăsat avere mare în urma mea și am rugat cu limbă de moarte pe feciorii mei să facă ei milostenie pentru mine. Asta nu-i scrisă nicăieri ?

— O, nenorocitul ! A grăit iarăși îngerul către mine. Cât de orb și de rătăcit ai rămas. Ai crezut că feciorii tăi vor face ei pentru tine ceea ce nu ai făcut tu ? Vino și vezi !

Printr'o spărtură de nori m'am uitat spre pământ și iată ce-am văzut :

În mijlocul casei mele, feciorul meu cel mai mic zăcea pe podele mort, scaldat în sânge.

Ceilalți doi feciori, ca doi turbați se luptau între ei ciopărțindu-se cu cuțitele, care mai de care să pună stăpânire pe banii lăsați de mine.

Lada cu bani stătea deschisă, iar banii, banii mei tipăriți de mine în pachete numărate, tot din cei mai noi și mai curați, stăteau semănați pe jos, călcați în picioare, mânjiți cu sânge.

Am întors capul căci nu puteam să mai privesc.

— Mai trebuie să mai vezi ceva, mi-a poruncit îngerul cu asprime. Privește și dincolo !

M'am uitat iarăși. Durerea și rușinea mi-a strivit inima.

Intr'un local de petreceri rușinoase fiul meu cel mai mare, chefuia cu prietenii.

Printre mesele zoioase, unde o lume întreagă de bărbați și femei își îngropau cinstea și banii, copilul meu, ucigașul fraților săi, juca îndobitocit de beție, sfărâma pahare și sticle, isbea cu pumnii sdrobind instrumentele muzicanților, apoi răzând arunca tuturor cu mâna plină bani, din banii adunați de mine. Și banii aveau pe dânșii proaspete petele de sânge.

Afară, în frig și vânt, la ușa de intrare a tavernei, desbrăcate și flămânde tremurau două femei, cerșind. Până la ele răs-bătea zgomotul și hohotele de râs din lăuntru, iar ele cu fețele supte de boale, cu privirile spălăcite de suferințe și lipsuri îndelungate, ieșeau în calea tuturor, întinzând zadarnic mâna.

— Nu le cunoști ? Mă întreabă îngerul. Priveștele mai bine. Sunt cele două fiice ale babei Dobra, căruia i-ai răpit pământul cu care se hrănea. Din cauza ta aceste femei și-au mistuit trupurile în păcate, și-au pierdut sufletul în rușine. Purtate de vântul soartei ca niște frunze moarte cerșesc pâinea și puțini sunt acei cari le-o dau. Din banii lăsați de tine nici unul nu le alină dure-

rea. Cât ai trăit, ai ucis sănătatea, cinstea și sufletul altora și pe-al tău, prin lăcomie și nedreptate. După tine averea ta te urmează; ea ucide mai departe viața și sufletul fiului tău. Stăpânul lumii plânge sufletul tău pierdut pe vecie. Șiroaie de lacrimi mi-au umplut ochii și am plâns cu amar.

N'am mai văzut îngerul. Rămăsesem singur.

Muntele cel frumos nu-l mai puteam vedea. Imi dădeam seama acuma că în viața mea fusesem cu adevărat un hoț și un ucigaș. Incet, încet m'a cuprins întunerecul, un trăsnet am auzit căzând lângă mine. Satana cu aripile lui negre m'a luat și m'a îmbrâncit pe drumul acesta, pe cari ai venit și tu, suflet nemângâiat.

Ce folos că pe mine lumea m'a judecat altfel decât pe tine? Nimica nu-mi ajută judecata lumii. Ca și tine și eu am lăsat în urma mea suferință, păcat, moarte și rușine. Și eu și tu suntem la fel, pentru că amândoi am pierdut pentru totdeauna Raiul.

Bubuituri ca de tunete răsunară prelung din adâncuri. S'a scuturat ca de cutremur întreg ținutul și duhurile necurate, cu ochii de jăratec și cu limbile roșii ca flacăra, râzând, au ieșit din întunec întru întâmpinarea celor două suflete.

O scârțâitură firoasă a spintecat haosul. Porțile s'au dat în lături, iar sufletele osândite s'au pierdut într'o clipeală în iadul cel fără de fund.

Ferește-ne, Doamne!

Ec. I. V. PASCU-Focșani

NECESITATEA RELIGIEI CREȘTINE IN VIAȚA SOCIALĂ

Viața socială contemporană în exterior, pare a fi creștină. Aproape toate statele europene, au declarat religia creștină ca dominantă în stat, după îndrumările căreia trebuie să decurgă viața socială. Însă dacă vom privi viața umanității, imparțiali, vom observa cu totul altceva. Vom vedea că toată lumea, se închină unui duce militar, ca Napoleon împăratul francezilor, toată lumea laudă un geniu în știință sau literatură, însă nimeni nu-și întoarce ochii înapoi spre eroii spirituali, sf. apostoli și evangheliștii, cari pe lângă eroismul lor spiritual, ne-a lăsat și cele mai filozofice scrieri ca Sf. Evanghelii și epistole, în cari se găesc atâtea filozofie și literatură. Vedem cu durere de suflet, cum unii oameni de știință modernă vorbesc de religia creștină, cu mult dispreț, afirmând că și-a trăit veacul său și nu mai este nece-

sară umanității. Filozoful german Nietzsche merge și mai departe afirmând că este chiar dăunătoare pentru individ. După părerile lui Nietzsche toate defectele și neajunsurile ce există în viața socială, sunt provenite numai din cauza creștinismului, care prin ideile sale de dragoste și răbdare, ce le-a răspândit în lume, a adus umanității, slăbirea individualității. El (Nietzsche) propovăduiește omenirii în loc de dragoste și răbdare, ură și răzbunare, prin care cei slabi vor pieri și astfel cei tari se vor ridica, trecând dela o viață inferioară la o viață superioară — supraomenească. El neagă religiunii creștine, toate drepturile ei, afirmând că numai știința este aceea, care va ridica omenirea.

Unii din moderniști afirmă că știința și religia, ar fi doi adversari, cari sunt într'o luptă continuă. Căutând a intra în studiul acestora cu o minte sănătoasă vom vedea că toți sunt greșiți și că ele lucrează mână în mână. Observăm că știința a adus omenirii un progres intelectual și material, înmulțind cunoștințele și mijloacele materiale pentru trai; însă progresul moral n'a fost ridicat deloc de știință și de aceea acum în veacul descoperirilor și născocirilor moderne, crimele, furturile, beția și toate imoralitățile ca un fruct al timpurilor moderne, sunt mai în floare apropiindu-ne de timpurile antice.

Exemplele acestea, destul de clar ne mărturisesc, că știința singură nu este în stare să îmbogățească viața socială și deci singură nu este suficientă pentru individ. Uneori avem ocazia de a vedea oameni cu o vastă știință, dar fiind educați fără religie, apar în viața socială ca cei mai perfecți excroci, acestea din cauză că știința nu mișcă întru nimica inima omului. Știința numai ascute mintea omului pe când religia mișcă inima. Deci inima omului cade sub influența religiei, deci religia este necesară în viața socială a omenirii și niciodată nu va fi întocmită de știință cum afirmă Nietzsche.

Apologetul Tertulian mărturisește că sufletul omului însuși după natura sa este creștin; prin urmare religia creștină satisface cerințele firești ale sufletului omenesc și deci firesc este ca omenirea să-și îndrepte privirile sale, numai spre religia adusă de blândul Iisus, care s'a răstignit și a înviat pentru omenirea întinată în păcate.

În vremurile antice domnea despotismul, disprețul și răzbunarea. Grecii, popor cult, privea celelalte popoare cu indignare și dispreț; iar Romanii, popor puternic, privea pe celelalte popoare ca o dobândă a puterii sale fizice. Numai creștinismul a dat omenirii o nouă directivă în viața socială, ideile înalte de dragoste și de înfrățirea popoarelor. Numai creștinismul a pronunțat sublima poruncă: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, iar pe aproapele tău ca însuși pe tine“. Sub influența creștinismului s'a suprimat din viața popoarelor robia și au luat ființă institutele

de binefacere ca azile și spitale. Ideile filozofice ale multor oameni de știință, au produs în viață, un curent puternic de materialism distrugător, distrugând sentimentul religios și apoi poporul. Dar creștinismul n'a pierit atunci când a fost persecutat, cu atât mai mult acu, deci toate teoriile moderniştilor, cad sub picioarele creștinismului și cu acestea cad și acele demonstrații, că religia ar fi în contradicere cu știința. Știut este că religia a apărut odată cu omul și cu apariția sa, a început cultura omului. Știința este aceea care apare mai târziu și mână în mână cu religia a continuat cultura individului. Apariția științei sănătoase nu contestă religia, ci o consideră ca ceva indispensabil, structurii ome-nești. Știința adevărată a ajutat religia, după cum și religia a ajutat știința sănătoasă căci ele în mod firesc au intrat într'un bun comun, care noi îl numim cultură.

ICON. AL. POȚINCU

Paroh

Hârșova, jud. Constanța

O LECȚIE DE MORALĂ

Multe rele sălășluiesc și în clerul nostru. Astfel unii preoți se părăsc autorităților, se vorbesc de rău în fața enoriașilor, cu gândul că înjosind pe un frate se înalță pe sine, se dedă de multe ori la greșeli, care nu-i fac bine, ci dimpotrivă îl desconsideră: „Nimeni să nu defaime tine-rețile tale, ci te fă pildă credincioșilor, în cuvânt, în petre-cere, în dragoste, în duh, în credință și curățenie... și toți să-i dea mărturie bună“, spune Sf. Ap. Pavel. [I Timot și I Tit.],

Vezi, la câte unul din noi spirit de impulsivitate, ner-vos, vorbește fără să mai cugete, adesea spune lucruri ne-permise, face fapte urâte, care și mai mult te coboară și te face dintr'un vas ales, un mărgăritar înămolit în noroi.

Aceste gânduri mi-au venit în minte la faptul ce se spune că s'a petrecut la Patriarhia Țarigradului, adică la Constantinopol.

Era pe timpul războiului nostru, ce l-am avut cu Turcii pentru câștigarea neatârnării, deci 1877—78. Patriarh al Constantinopolului era Ioachim al II-lea. În suita și casa Sa, avea de sigur mulți cuvioși părinți tineri și bătrâni. De câțiva ani venit, un tânăr cult și cu aplicații la muzică și evlavios, era în soborul Sf. Părinte și nu de mult timp fusese și făcut diacon. În purtare, în oficierea serviciilor divine și particulare, în știință era neîntrecut și se sârguia să înainteze.

Dela o vreme se observă că tânărul diacon, nu mai era cel de altădată. Ce se întâmplase?

La sofrageria economatului Patriarhiei, era o tânără fată și cărei împrejurări nu se știe, că diaconul în chestiune, prinse dragoste de ea și nopți întregi le pierdea, ba neglija și serviciul, cu gândul la această fată. Toți cei din jurul Înalt Prea Sfințitului simțise pe acest tânăr, dar nu îndrăzneau să-l spună. Insuși Patriarhul observă răceala și încet, încet se silea să afle taina.

Intr'o noapte târziu, El merge la camera tânărului diacon, dar găsindu-l lipsă, ia la zor pe ceilalți călugări și-i amenință, că dacă nu-i spune unde este, îi va pedepsi aspru pe toți.

— Sanctitate, răspunde unul din cei mai în vârstă, Diaconul este la sofrageria economatului; a căzut în lațul fetei ce servește acolo și deși s'au silit unii din noi să-l facă a o părăsi, nu s'a putut.

— De îndată să meargă unul acolo, și pe nebăgate de seamă, să-i luați hainele, să vedem mâine cu ce se va prezenta în fața mea.

Zis și făcut.

A doua zi Patriarhul chiamă la sine pe diacon. Imprumutase niște haine, uzate, rupte și trist, smerit — fusese înștiințat că Prea Sfințitul aflate și dăduse ordin, a-i lua hainele — se prezintă în fața Înaltului Păstor.

— „Unde ai fost ticălosule astănoapte? Il muștră mai bine de o jumătate de ceas și apoi zise: Luați-l din fața mea și drept pedeapsă să primească de trei ori câte zece la spate.

Adresându-se apoi și celorlalți, căci îi adunase pe toți ca să vadă, cum se pedepsesc cei ce greșesc și repetă astfel de păcate — spune:

— Ascultați cu toți: Dragul meu fiu sufletesc, tu întotdeauna ți-ai dat aere de om cetit și cult, însă este de parte de tine această calitate, căci însușirea omului cult este să nu greșească decât odată, a doua oară este prostie și vădit lucru că cultura ce o are nu-i decât spoială și apoi servitorii bisericii se îmbracă în haine lungi și negre, întâi pentruca aceste haine lungi să acopere tot păcatul și al doilea pentrucă negrul vădește orice păcat cât de mic ar fi, deci cu atât mai mult este dator cel ce servește bisericii să se feriască. Pe tine deci te pedepsesc așa, că ai stărui și repetat la păcat, deși frații tăi ți-au desemnat și arătat urmările și culorile lui. Aceasta să-ți servească de lecțiune, fie și tuturor celor ce vor face ca tine.

Pr. RĂDULESCU Ștefănești

IDEIA PENTRU INFIINȚAREA UNUI AZIL (CASA DE BINEFACERE) IN ORAȘUL SILISTRA INTRE ANII 1903-1911-1929 *

*Prea cucernice Părinte,
Cucernicii Părinți,*

Mi-am pus de scop să discut cu Domniile Voastre o chestiune, care nu intră în ordinea de zi a conferinței noastre de astăzi, însă care, după părerea mea ar fi trebuit discutată cu mult mai de vreme și nu numai în județul nostru, ci și în întreaga Țară. Desbaterea acestei chestiuni se impune nu numai din punct de vedere al menirii Bisericii Ortodoxe, dar și din punct de vedere al timpului și nevoilor sociale, create în urma războiului. Așa dar, chestiunea despre care am să mă ocup, formează una din principalele noastre datorii, derivând din calitatea noastră de Preoți.

Cucernicii Părinți,

Fie din cauza războiului, fie din cauza accidentelor vieții zilnice, fie în sfârșit din cauza fatalității, vedem zilnic o mulțime de cerșetori schilozi, întinzând mână de ajutor pe străzi, sau pe la porțile Bisericilor. Iar, precum bine știți, Biserica este mama tuturor și ca atare nu poate să rămână indiferentă față de nenorocirea și nevoile celor muribunzi de foame, căci și ei, ca și cei sănătoși și avuți suntem cu toții fiii ei.

După Sfânta, Liturghie, prima ei datorie este de a lărgi sfera activității sale, în domeniul binefacerilor și fie cu mijloace proprii, fie cu contribuția întregii societăți creștine, să aline soarta nemiloasă și nevoile schilozilor bătrâni. Este vorba deci, de bătrânii cerșetori, fără adăpost, de cei orbi, șchiopi, sau cu un cuvânt de oameni bătrâni, cari neavând adăpost și mijloace de trai, se culcă nemâncăți pe străzi sau în beciuri. Acești nenorociți, fără

* Conferința ținută de Preotul Cosma Gheorghief în ziua de 13 Noembrie 1929.

ajutorul și îngrijirea noastră, sunt expuși să moară de frig sau de foame. Este adevărat că noi sfătuim și recomandăm creștinilor să-i ajute, însă felul cum se practică azi această ajutorare, este aproape inexistentă sau mai exact, derizoriu. În loc de a ajuta, din contra, el sporește și mai mult chinurile lor fizice și morale, de oarece, de îndată ce ajutorul dat a fost consumat, ei se văd obligați a continua cerșetoria, indiferent de starea timpului sau a anotimpului. De asemenea trebuie să recunosc, că în acest domeniu noi am rămas cu mult mai în urmă de ce au făcut și fac unele Biserici și colegi din Europa occidentală. În Germania de exemplu, nu veți întâlni asemenea nenorociți, deoarece ei sunt adăpostiți în azile, unde trăesc ajutându-se reciproc, cu mijloace procurate de Biserică și organele ei. Natural, că aceste mijloace sunt produsul unei munci continuă și sistematice, care cere în primul rând, oameni dispuși s'o facă și în al doilea rând, societatea dispusă să contribuie. La noi, cu mici excepții, lipsește nu numai dărnicia, ci și chiar interesul cel mai elementar pentru executarea datoriilor noastre morale și profesionale. Dar nu e vorba numai să îndeplinim această datorie, dar să știm și cum s'o îndeplinim, căci numai astfel ne vom înălța la situațiunea fraților noștri occidentali.

Eu, cred, că o asemenea inițiativă va avea și un alt efect adică acela de a ridica prestigiul Bisericii noastre, la înălțimea pe care o are și trebuie s'o aibă, în viața morală a creștinilor credincioși. Deci, odată cu interesul către o operă de binefacere, societatea noastră creștină va manifesta, încetul cu încetul și un interes mai pronunțat, către însăși Biserica și rolul credinței în viața pământească. În această ordine de idei voi lua ca bază de comparație exemplul dat de Sfinții Mucenici. Precum știți, în marea lor majoritate, ei au fost oameni neștiind carte, dar cu toate acestea munca lor a atras în sânul Bisericii mii și mii de necredincioși, cari mai târziu sau distins cu purtarea și credința lor. Această se datorește faptului, că ei povățuiau și convingeau, nu atât cu discursuri oratorice, cât cu exemple și sacrificii personale. Căci să nu se uite, că exemplu și spiritul de sacrificiu, sunt rezultatul unei convingeri profunde, sunt expresiunea unui adevăr necontestat. Natural, că numai exemplul sau sacrificiul personal nu sunt suficiente. De aceea, ele trebuiesc urmate și de predici cu caracter instructiv. Aceasta nu este nici greu, nici imposibil. O operă de binefacere, urmată de predici ocazionale. Iată 2 mijloace cari, după părerea mea, ne vor duce la realizarea scopului urmărit.

În concluzie, propun inițiativa înființării unui azil pentru adăpostirea de bătrâni schilozi și lipsiți de mijloace. De altfel, această idee nu este nouă, căci ea datează de mult, fiind cunoscută și publicului Silistrean. La 1911, sub inițiativa mea, un asemenea azil, era cât pe aci să fie fapt îndeplinit. S'au subscris sume, s'a stabilit funcțiunea aziului și denumirea lui. S'a procedat și la strângerea fondurilor, însă din cauza războiului balcanic,

realizarea definitivă a acestei idei, s'a amânat pentru timpuri mai bune.

Iată acum în câteva cuvinte și istoricul înființării azilului, despre care v'am vorbit. În ziua de 10 Februarie 1903, cu ocazia aniversării a 25 de ani dela dezrobirea orașului Silistra de sub jugul otoman, a avut loc în orașelul nostru o mare serbare. Cu această ocazie, un grup de vr'o 32 de cetățeni printre cei marcanți, au luat inițiativa străngerii unui fond, care mai târziu să servească pentru întreținerea unui azil. Pentru acest scop fie care din cei 32 cetățeni, au subscris câte o sumă de bani. Inșă, nu știu pentru ce motive, nu s'a procedat imediat la încasarea sumelor subscrise. Abia în 1911, D-1 Brănicov, printr'o scrisoare adresată Consiliului epitropial, prezidat pe atunci de mine, a revenit depunând și suma de lei 1000, donată de defunctul avocat Dumitru Ivanov, pentru întreținerea a 2 bătrâni săraci, sau în cazul că se va înființa un azil pentru adăpostirea bătrânilor nenorociți, atunci această sumă să servească drept fond pentru întreținerea acestui azil. Această sumă s'a depus spre fructificare la casa de depuneri, cu carnetul de economii Nr. 354731 din 28 Martie 1912. Pe atunci membrii Consiliului epitropial au fost: Metodi Bojinov, profesor, Matei Ribarov, învățător, Ivan Bacalov, funcționar. Rade Andreev, funcționar și Cănciu Simonov, meseriaș. Am hotărât cu toții, să începem realizarea azilului, apelând la toți cei, cari au subscris sume în ziua de 10 Februarie 1903, ca să le depună. Numai moștenitorii defunctului Hagi Zarior Hagi, Matos, Hagi Hampartunian, au depus lei 200, cari s'au adăugat la suma depusă de avocat Dumitru Ivanov. S'a convocat și o adunare cetățenească pentru ziua de 15 Ianuarie 1912, în scopul de a populariza ideea înființării azilului printre publicul Silistrean fără însă a reuși, dat fiind dezinteresarea completă și avaria Silistrenilor. Am constatat cu această ocazie că mai toate manifestările sociale ale publicului Silistrean șchioapătă, din cauza vițiului avariei. Chiar azi, când sunt ocazii a se lua hotărâri asupra unor fapte de caracter oștesc, toată lumea se declară în principiu animată de bună voință, însă când chestiunea ajunge la pungă, atunci fiecare se trage la o parte, refuzând contribuția lui benevolă, invocând diferite motive. Tocmai datorită acestui vițiu, nu s'a înregistrat până astăzi nici un caz, când cineva dintre Silistreni să fi sacrificat ceva din avutul lui, pentru scopuri de binefacere care să iasă din comun. Din contra, am constatat cu durere, că cei bogați sunt mult mai avari decât cei săraci. Aceasta însă, n'a descurajat Consiliul epitropial, care și-a continuat activitatea. S'a dat un concert care a adus un venit net de lei 600 și 60 de bani, cari de asemenea s'au depus, suma totală ajungând cifra de lei 1800 și 60 bani. Natural, că această sumă, fiind prea mică și complet insuficientă, nu s'a putut trece la construirea azilului, căci trebuiau bani, pe cari Consiliul epitropial nu-i avea. Dată fiind neîncrederea publicului, justificată de dese abuzuri, ce se comit în asemenea cazuri, Consiliul epitropial în scopul de a evita orice

suspiciune, a numit o comisiune de control, compusă din D-nii: Slave Toșev, Petre Saulev și Jeliu Hristov, care a controlat activitatea Consiliului epitropial și depunerea sumelor. Cu toate că nu era necesar să vă spun amănuntul de mai sus, totuși vi l'am spus întrucât această sumă pe atunci avea valoarea ei care, socotită în valoare forte face aproximativ 54.000 lei în valuta de azi.

Fondul crescând, Consiliul epitropial a decis să apeleze pentru ajutoare și către Epitropiile Bisericilor din Județ. În acest scop prin intervenția Protoiereului, s'a convocat o adunare a tuturor preoților din Județ, luându-se următoarea Decizie :

1) Fie care din Preoții prezenți să intervină pe lângă Consiliul epitropial, ca în bugetul Bisericii respective să se prevadă câte un ajutor care să fie vărsat în contul fondului azilului.

2) În fie care sat să se aleagă câte o Comisie care pe timpul treieratului să adune și ajutoare în natură.

3) De oare ce sfera activității Consiliului s'a lărgit, natural era ca și populațiunea sătească să fie în curent cu mersul lucrărilor azilului, prin reprezentanții ei.

În consecință s'a ales o comisie compusă din Preoții : Șicov, Arnaudov și Gheorghiev.

Procesul-verbal, încheiat cu această ocazie a fost înaintat spre aprobare Sfintei Episcopii, care l'a aprobat în tocmă cu excepția punctului 3, care a fost suprimat, ca neconform cu Statutul Eparhial. În schimb ni s'a recomandat să schimbăm comitetul de conducere, reformându-l de astădată de Consilul Epitropial, complectat cu 2 sau 3 reprezentanți ai satelor, iar fondurile necesare să fie luate din veniturile Bisericii Sf. Apostoli Petru și Pavel.

Așa dar, toate lucrările preliminare și de administrație, fiind terminate, urma că consiliul de conducere să înceapă construirea localului azilului. Însă, odată cu aceasta au început și simptomele războiului balcanic, care după puțin timp a și fost declarat. Deci odată cu declararea lui, natural era, ca și înfăptuirea azilului să fie din nou amânată.

În Iulie 1913 războiul s'a terminat, iar Silistra cu întreg Cadrilaterul — alipite României. Natural că odată cu schimbarea administrativă, a venit și cea Bisericească. În fruntea bisericilor din județul Durostor a fost numit Prea Cucernicul Protoiereu Vasile Slivneanu, care de atunci până astăzi a condus și conduce biserica. Însă nu știu din ce motive P. C. Sa, n'a fost pus în curent cu inițiativa înființării azilului și nici cu faptul, că suma depusă în casa de depuneri bulgară cu carnetul Nr. 354731, forma fondul destinat întreținerii acestui azil.

Într'o convorbire recentă, Prea Cucer. Protoiereu mi-a spus, că suma în chestie a fost ridicată dela Casa de Depuneri din Bulgaria prin intermediul Ministerul de Interne, împreună cu celelalte sume și că la epoca ridicării a ajuns aproximativ 6-7.000. Aducându-vă aceasta la cunoștință am ferma convingere că Prea Cucernicul nostru Protoiereu Vasile Slivneanu, va lua act despre

toate acestea și își va însuși continuarea acestei idei intervenind pe lângă Sf. Episcopie din Constanța, întru realizarea dorinței defunctului avocat Dumitru Ivanov, exprimată prin testamentul lui și care sumă a format baza fondului pentru întreținerea azilului. Sunt de asemenea convins, că atât Domniile voastre, cât și publicul Silistrean, veți primi bucuroși realizarea azilului. Existența lui este astăzi mult mai imperioasă, dat fiind faptul, că războiul și toată epoca post belică au sporit considerabil creșterea numărului cerșetorilor nenorociți. Societatea Silistreană, indiferent de naționalitate sau confesiune, este datoare să sprijine realizarea acestei opere de binefacere. Din cei 32 de cetățeni care au subscris sume în ziua de 10 Februarie 1903, au rămas în Silistra astăzi numai 12. Cred că dacă li se va reaminti despre obligațiunea ce și-au luat acum 26 de ani, nu se vor supăra și deși târziu, vor căuta s'o execute cu bucurie, scopul fiind tot acelaș, 13 sunt morți, — însă ce n'au putut face ei, desigur că o vor face moștenitorii lor. Așa în cât dacă în principiu vom lua hotărârea să aducem la bun sfârșit înființarea azilului, fonduri se vor găsi, iar biserica Sf. Apostoli Petru și Pavel, toate organele ei și publicul Silistrean se vor mândri față de întreaga țară cu o asemenea operă de binefacere.

Preot Cozma Gheorghief

Silistra

PREDICĂ ÎN ZIUA DE SF. ILIE

ȚINUTĂ ÎN CATEDRALA EPISCOPALĂ DIN CONSTANȚA

de Pr. Eoon. Stavr. EM. D. GROSU

„Si a fost în zilele lui Ilie, când s'a încuiat cerul 3 ani și 6 luni, când s'a făcut foamete mare peste tot pământul lui Israel“. (Luca IV, 25).

Frați creștini,

Mulțimea cunoștințelor noastre le căpătăm prin observație, experiență și rațiune. Multe din aceste cunoștințe le primim pe baza credinții, din experiența făcută de alții. Zilnic citim în gazete și reviste descoperiri și cunoștințe noi, pe care le primim prin încrederea ce o avem în oamenii, de bună credință, cari au făcut experiențele, sau cari au relatat despre aceste experiențe sau cercetări.

În afară de cunoștințele căpătate în acest mod, noi mai posedăm o sumă de cunoștințe, pe care nu le-a experimentat nimeni. Din aceste cunoștințe fac parte: ideia de Dumnezeu, de suflet, viața viitoare, pedeapsă și răsplată, etc.

suspiciune, a numit o comisiune de control, compusă din D-nii: Slave Toșev, Petre Saulev și Jeliu Hristov, care a controlat activitatea Consiliului epitropial și depunerea sumelor. Cu toate că nu era necesar să vă spun amănuntul de mai sus, totuși vi l'am spus întrucât această sumă pe atunci avea valoarea ei care, socotită în valoare forte face aproximativ 54.000 lei în valuta de azi.

Fondul crescând, Consiliul epitropial a decis să apeleze pentru ajutoare și către Epitropiile Bisericelor din Județ. În acest scop prin intervenția Protoiereului, s'a convocat o adunare a tuturor preoților din Județ, luându-se următoarea Decizie:

1) Fie care din Preoții prezenți să intervină pe lângă Consiliul epitropial, ca în bugetul Bisericii respective să se prevadă câte un ajutor care să fie vărsat în contul fondului azilului.

2) În fie care sat să se aleagă câte o Comisie care pe timpul treieratului să adune și ajutoare în natură.

3) De oare ce sfera activității Consiliului s'a lărgit, natural era ca și populațiunea sătească să fie în curent cu mersul lucrărilor azilului, prin reprezentanții ei.

În consecință s'a ales o comisie compusă din Preoții: Șicov, Arnaudov și Gheorghiev.

Procesul-verbal, încheiat cu această ocazie a fost înaintat spre aprobare Sfintei Episcopii, care l'a aprobat în tocmăi cu excepția punctului 3, care a fost suprimat, ca neconform cu Statutul Eparhial. În schimb ni s'a recomandat să schimbăm comitetul de conducere, reformându-l de astădată de Consiliul Epitropial, complectat cu 2 sau 3 reprezentanți ai satelor, iar fondurile necesare să fie luate din veniturile Bisericii Sf. Apostoli Petru și Pavel.

Așa dar, toate lucrările preliminare și de administrație, fiind terminate, urma că consiliul de conducere să înceapă construirea localului azilului. Însă, odată cu aceasta au început și simptomele războiului balcanic, care după puțin timp a și fost declarat. Deci odată cu declararea lui, natural era, ca și înfăptuirea azilului să fie din nou amânată.

În Iulie 1913 războiul s'a terminat, iar Silistra cu întreg Cadrilaterul—alipite României. Natural că odată cu schimbarea administrativă, a venit și cea Bisericească. În fruntea bisericelor din județul Durostor a fost numit Prea Cucernicul Protoiereu Vasile Slivneanu, care de atunci până astăzi a condus și conduce biserica. Însă nu știu din ce motive P. C. Sa, n'a fost pus în curent cu inițiativa înființării azilului și nici cu faptul, că suma depusă în casa de depuneri bulgară cu carnetul Nr. 354731, forma fondul destinat întreținerii acestui azil.

Într'o convorbire recentă, Prea Cucer. Protoiereu mi-a spus, că suma în chestie a fost ridicată dela Casa de Depuneri din Bulgaria prin intermediul Ministerul de Interne, împreună cu celelalte sume și că la epoca ridicării a ajuns aproximativ 6-7.000. Aducându-vă aceasta la cunoștință am ferma convingere că Prea Cucernicul nostru Protoiereu Vasile Slivneanu, va lua act despre

toate acestea și își va însuși continuarea acestei idei intervenind pe lângă Sf. Episcopie din Constanța, întru realizarea dorinței defunctului avocat Dumitru Ivanov, exprimată prin testamentul lui și care sumă a format baza fondului pentru întreținerea azilului. Sunt de asemenea convins, că atât Domniile voastre, cât și publicul Silistrean, veți primi bucușoși realizarea azilului. Existența lui este astăzi mult mai imperioasă, dat fiind faptul, că războiul și toată epoca post belică au sporit considerabil creșterea numărului cerșetorilor nenorociți. Societatea Silistreană, indiferent de naționalitate sau confesiune, este datoare să sprijine realizarea acestei opere de binefacere. Din cei 32 de cetățeni care au subscris sume în ziua de 10 Februarie 1903, au rămas în Silistra astăzi numai 12. Cred că dacă li se va reaminti despre obligațiunea ce și-au luat acum 26 de ani, nu se vor supăra și deși târziu, vor căuta s'o execute cu bucurie, scoșul fiind tot acelaș, 13 sunt morți, — însă ce n'au putut face ei, desigur că o vor face moștenitorii lor. Așa în cât dacă în principiu vom lua hotărârea să aducem la bun sfârșit înființarea azilului, fonduri se vor găsi, iar biserica Sf. Apostoli . Petru și Pavel“, toate organele ei și publicul Silistrean se vor mândri față de întreaga țară cu o asemenea operă de binefacere.

Preot Cozma Gheorghief
Silistra

PREDICĂ IN ZIUA DE SF. ILIE

ȚINUTĂ IN CATEDRALA EPISCOPALĂ DIN CONSTANȚA

de Pr. Econ. Stavr. EM. D. GROSU

„Și a fost în zilele lui Ilie, când s'a încuiat cerul 3 ani și 6 luni, când s'a făcut foamete mare peste tot pământul lui Israel“. (Luca IV, 25).

Frați creștini,

Mulțimea cunoștințelor noastre le căpătăm prin observație, experiență și rațiune. Multe din aceste cunoștințe le primim pe baza credinței, din experiența făcută de alții. Zilnic citim în gazete și reviste descoperiri și cunoștințe noi, pe care le primim prin încrederea ce o avem în oame-nii, de bună credință, cari au făcut experiențele, sau cari au relatat despre aceste experiențe sau cercetări.

În afară de cunoștințele căpătate în acest mod, noi mai posedăm o sumă de cunoștințe, pe care nu le-a experimentat nimeni. Din aceste cunoștințe fac parte: ideia de Dumnezeu, de suflet, viața viitoare, pedeapsă și răsplată, etc.

Nimeni n'a experimentat în laborator aceste adevăruri, totuși pentru noi sunt sigure. Aceste adevăruri sunt înnăscute în firea noastră și clarificate pe baza credinții în descoperirile profetice ale oamenilor a eși.

Dumnezeu, creatorul nostru, în virtutea bunătății, atotputerniciei și atotștiinței Sale, a avut grijă de oameni și a înzestrat pe aleșii Săi cu puteri deosebite, ca să poată face cunoscut din aceste taine și voia Sa divină.

Acești oameni aleși sunt profeții.

Pe unul din acești profeți îl sărbătorim astăzi.

Să vedem care este misiunea profetică și ce învățăminte rezultă pentru noi.

Frați creștini,

Sf. profet Ilie a trăit cu 900 ani înainte de Hristos, în mijlocul poporului israelit.

În timpul lui, poporul israelit, împreună cu regele, a căzut în idolatrie.

Profetul Ilie a îndemnat pe rege și popor să păstreze dreapta credință, iar pentru ca să încredințeze lumea că este împuternicit de Dumnezeu, a făcut multe semne și minuni.

Astfel Sf. Ilie s'a rugat lui Dumnezeu și n'a plouat 3 ani și 6 luni, apoi, tot în urma rugăciunii lui, a căzut ploaie îmbelșugată. Că n'a plouat multă vreme și că mai apoi a plouat, nu este minune; dar pentru că toate acestea au fost prevestite și s'au petrecut în urma rugăciunilor Sf. Ilie, înțelegem că sunt minuni.

Mai sunt și alți profeți, cari în timp de 1500 ani, înainte de Hristos, au descoperit oamenilor voia lui Dumnezeu, iar această misiune și-au adevărit-o prin minuni și profeții; totuși, noi Românii, nu sărbătorim pe nici unul din ei, în acelaș chip, ca pe Sf. profet Ilie. Acest lucru se explică prin faptul că poporul nostru, trăind într'o țară eminentă agricolă își are toată nădejdea îndreptată către ploile căzute la vreme. De aceea poporul nostru își aduce, adesea ori, aminte de Sf. profet Ilie, la care nădăjduiește, ca prin rugăciunile lui, să deslege ploile la vreme potrivită. Tot în acest chip se explică și multele legende ale poporului nostru, în legătură cu Sf. Ilie.

Printre profețiile cele mai de seamă ale tuturor profeților, a fost vestirea despre venirea Mântuitorului.

Profeții au prevestit cu multă exactitate: timpul, locul și împrejurările nașterii și vieții lui Iisus.

Unul dintre profeți, anume Isaia, care a trăit cu 8 veacuri înainte de Hristos, a scris cu atâtă claritate și atât de multe despre Iisus Hristos, ca și Sfinții Evangheliști, cari au trăit în vremea lui Iisus, au ascultat învățăturile și au văzut minunile lui. Pentru aceasta profetul Isaia este numit de Sf. părinți: Evanghelistul Vechiului Testament.

Toate profețiile privitoare la Mesia s'au împlinit în persoana Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, a îndeplinit, în viața sa pământească, cele 3 misiuni de: profet, arhiereu și împărat, după cum au prezis profeții cu multe veacuri înainte.

Ca profet, Mântuitorul nostru, ni-a dat învățătura cea mai desăvârșită, cea mai frumoasă, învățătura dragostei depline, a dragostei către Dumnezeu și către aproape.

El e singurul învățător, dintre toți învățătorii lumii, care și-a conformat viața întru totul preceptelor sale, dându-se pe sine exemplul cel mai desăvârșit, la care și noi trebuie să tindem.

Acest lucru noi îl înțelegem, pentru că Iisus Hristos a fost, nu numai om adevărat, ci și Dumnezeu adevărat.

Mântuitorul, culmea desăvârșirii între profeți, ca și profeții Vechiului Testament, a dovedit divinitatea învățăturilor sale prin mulțimea profețiilor și a minunilor, ce a făcut. Deosebirea radicală este, că toți ceilalți profeți au fost luminați de Dumnezeu ca să poată învăța și profeții, iar minunile, atribuite lor, au fost săvârșite, în urma rugăciunii lor, de către Dumnezeu, care singurul e stăpânitorul cerului și al pământului și numai Dumnezeu singur poate face minuni.

Mântuitorul ca om și Dumnezeu a învățat, a profețit și a făcut multe și mari minuni, cu propria sa putere divină.

Frați creștini,

Din toate acestea înțelegem că Dumnezeu, în bunătatea sa, a avut grijă de oameni și ni-a descoperit din tainele cele mai presus de puterile firii omenești, prin prooroci și mai pe urmă prin însuși Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos.

Înțelegem că învățătura creștină, păstrată și răspândită neștirbit de Biserica cea vie a lui Hristos, este cea mai frumoasă și cea mai bună, pentru că este de origine divină, este desăvârșirea adusă de Dumnezeu — omul Iisus Hristos.

Înțelegem că la baza învățaturii creștine este dragostea, dragostea de Dumnezeu și de aproape.

Orice gând, orice vorbă, orice faptă a noastră, dacă o săvârșim, fiind însuflețiți de dragoste, știm că am urmat pe Mântuitorul nostru Hristos, că suntem creștini adevărați.

Urmând legea dragostei lui Hristos, tindem la desăvârșire și la fericire, scopul pentru care am și fost creați. Amin.

PARTEA OFICIALĂ

INFORMAȚIUNI

Conferințele preoțești ale anului acesta se vor ține în două serii.

Prima serie în zilele de 7 și 8 Octombrie; iar a doua serie în zilele de 9 și 10 Octombrie.

Subiectele ce se vor trata sunt următoarele:

Seria I-a:

a) „Taina căsătoriei și combaterea concubinajului cu sprijinul evangheliei“ (subiect teoretic).

b) „Ce măsuri s’ar putea lua contra celor ce nu vin niciodată la biserică. Purtarea preotului față de asemenea creștini“ (subiect practic).

Seria II-a:

a) „Bibliotecile populare — importanța lor — și cum să fie utilizate de popor, pentruca să aducă folos real“ (subiect teoretic).

b) „Măsuri pentru atragerea poporului și mai cu seamă a intelectualilor la slujbe bisericesti“ (subiect practic).

*

Se aduce la cunoștința cucernicilor preoți că, în editura episcopiei Râmnicului Noului Severin au apărut frumoase icoane executate pe hârtie și aplicate pe carton.

Aceste icoane reprezintă chipurile:

Maicii Domnului, Mântuitorului Hristos și Sf. ierarh Nicolae. Prețul lor este de 70 lei bucata, Maica Domnului și Mântuitorul aplicate pe carton; iar neaplicate pe carton 30 lei bucata.

Icoana Sf. Nicolae aplicată pe carton costă 30 lei bucata, iar necartonată 20 lei.

*

Recomandăm cucernicilor preoți, de a se abona la revista „România-Nouă“, organul de propagandă al „Ligei Temperanța“ din București.

Abonamentul 80 lei pe an.

*

Recomandăm cucernicilor preoți, lucrarea D-lui Nicu Borgovan „Camil“. Are 128 pagini și costă 100 lei. Se poate comanda dela autor: Calea Victoriei 150 București (Strada Viitorului 53).

*

Curs de îndrumări misionare, de Dr. V. Gh. Ispir, profesor la Facultatea de Teologie din București. Are 500 pagini și costă 440 lei. Se poate comanda dela autor sau dela librăria Pavel Suru — București.

*

Creația universului din punct de vedere filozofic, științific și biblic de Pr. Toma Gherasimescu, partea II-a, volumul I, 52 pagini, prețul 15 lei. În curând va apare și volumul II (în trei părți) „Referatul biblic din Geneză asupra creației“. Se poate procura dela autor. Roman, str. Florian 26.

MULȚUMIRI

Copie depe telegrama Asociației religioase „Gherontie Episcopul“ din Călărași, adresată Prea Sfințitului Episcop D. D. Gherontie.

„Asociația religioasă „Gherontie Episcopul“ în prima adunare constituită legal dorește Prea Sfinției Voastre arhi-păstorie fericită“.

Preot, *Gh. Ionescu*

*

Răspunsul P. S. Episcop D. D. Gherontie, la telegrama P. C. Președinte al Asociației religioase „Gherontie Episcopul“ — Călărași.

„Mulțumind călduros Asociației religioase „Gherontie Episcopul din Călărași“ — dorim ei — și președintelui său, spor în lucrul Evangheliei“.

Episcop, *Gherontie*

*

Copie depe telegrama M. S. Regina Maria, adresată către P. S. Episc p D. D. Gherontie.

„M. S. Regina mulțumește călduros P. S. Voastre și clerului pentru felicitări“.

Col. adj. ZVIEDINEC

*

Sfânta Episcopie de Constanța aduce mulțumiri publice următoarelor persoane, cari au făcut donațiuni bisericii „Sf. împărați“ din com. Bărăganul (Osmanfacâ) Jud. Constanța:

1) D-nei Maria St. Sorescu din Medgidia, care a făcut o fântână în curtea bisericii, cimentată, costând peste 5.000 lei.

2) D-rei Maria Greci — învățătoare, care a donat o dveră de pluș în valoare de 3.000 lei.

3) D-lui Neagu T. Broască, care a donat 2 preșuri, precum și credincioaselor: Paraschiva N. Cioacă pentru o față de masă, iar Ioana D. Răileanu pentru un acoperământ la tetrapod.

PAROHII VACANTE

Parohia Limanu, jud Constanța.

*

Parohia Bordușelu-Ialomița.

COPIE depe adresa Sf. Sinod al Sfintei Biserici Ortodoxe Române — București No. 521, din 15/VII/930, înregistrată la Sf. Episcopie sub No. 3845, din 17 Iulie 1930.

PREA SFINȚITE,

În legătură cu adresa Noastră dela 9 Iunie 1930 și cu hotărârea Sf. Sinod dela 11 Iunie 1930, se aduce la cunoștința tuturor Înalt Prea Sfinților și Prea Sfinților chiriarhi ai bisericii noastre, că—în înțelegere cu factorii competenți, cari au precizat titlul membrilor augustei familii regale—pomenirile lor la slujbele rituale are să se facă în modul următor:

I

In mod obicinuit și regulat la toate slujbele religioase se pomeniște numai Majestatea Sa regele astfel:

„Pentru Prea înălțatul și binecredinciosul nostru Rege al României Carol al II-lea, cu întreaga augustă familie regală română... Domnului să ne rugăm“....

II

Numai în cazul când unul sau mai mulți membrii ai familiei regale sunt și ei de față — pomenirea se face în felul și ordinea următoare:

„Pentru Preaînălțatul și binecredinciosul nostru Rege al României Carol al II-lea“....

„Pentru Măria Sa Mihai, Mare Voevod de Alba-Iulia“.

„Pentru Majestatea Sa Regina Mamă Maria“....

„Pentru Majestatea Sa Elena“....

„Pentru A. S. Regală Principele Nicolae“.... și

„Pentru A. S. Regală Principesa Ileana“....

III

Iară la ieșirea cu sfintele daruri se pomeniște la locul celor morți în toate bisericile din patriarhie repausații Regi de glorioasă amintire Carol I și Ferdinand I astfel: „Pe în Domnul ador-

miții și pururea pomeniții regi ai României Carol I și Ferdinand I..... Domnul Dumnezeu să-i pomenească.....

Aceste — Vă rog — a le aduce la cunoștința tuturor parohiilor spre știre și conformare.

Primiți Vă rog, Prea Sfințite, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișări.

PREȘEDINTE,
Patriarh, (ss) MIRON

Director,
(ss) Titus Târgovișteanu

COPIE depe adresa Ministerului Instrucțiunii și al Cultelor Dir. Invățământului Secundar Dir. II Serv. 13 No. 96064/930.

Inalt Prea Sfințite Președinte,

Ca urmare la adresa Inalt Prea Sfinției Voastre No. 435/930, avem onoare a vă face cunoscut că, Ministerul aprobă ca Cucernicii Preoți profesori de religie dela școalele normale să predea în mod gratuit, cursurile de religie dela școalele de aplicație de pe lângă școalele normale.

p. Ministru, (ss) Indescifrabil

p. Director, (ss) E. Nicolescu

p. conformitate,
(ss) C. Răduleanu

COPIE depe adresa Asociației preoteselor ortodoxe române No. 141/a. c. și înregistrată la Sf. Episcopie sub No. 3889/930.

Prea Sfințite Stăpâne,

În urma memoriului ce l'am adresat Sfântului Sinod despre organizația și activitatea desfășurată de Asociația Preoteselor Ortodoxe Române, respectuos vă rugăm să binevoiți a ne da binecuvântarea și aprobarea de a lucra și în Eparhia Prea Sfinției Voastre, având multe scrisori de adesiune din partea Doamnelor Preotese.

Primiți Prea Sfințite, ale noastre smerite și firești închinăciuni.

Președintă, Eufrosina Popescu

Secretară, Alex. Pr. Ionescu

COPIE depe adresa Sf. Episcopii No. 3889 a. c., către Asociația Preoteselor Ortodoxe Române-București.

Mult Stimată Doamnă,

Ca urmare la adresa Dvs. No. 141/a. c., vi se face cunoscut, că am luat cunoștință cu multă bucurie despre organizația și activitatea desfășurată de „Asociația Preoteselor Ortodoxe Române”, pentru aceasta, dăm binecuvântarea și aprobarea de a lucra și în cuprinsul acestei de Dumnezeu păzite Eparhii.

Episcop, GHERONTIE

Consilier Referent, *Diac Ar. Virnav*

CIRCULARA

către toți protoierii și preoții din Eparhie

Vi se face cunoscut că, sunteți obligați ca, din terenul ce folosiți în mod gratuit dela parohie să dați și cântăreților 1/4.

Vă atragem atenția că, vom sancționa orice abatere când Ni se va semnala.

Primiți arhiereshi binecuvântări.

Episcop, (ss) Gherontie

Secretar Eparhial, (ss) *D. Belizarie Popescu*

COPIE depe raportul Protoieriei Jud. Durostor No. 364,930 către Sf. Episcopie înreg. la No. 3808/930.

*Prea Sfințite Stăpâne, **

Alăturat aci, cu cel mai profund respect înaintez Prea Sfinției Voastre o situație cu mandatele de plată rămase în suferință cu salariul personalului rural și urban din acest județ pe luna Mai și Iunie, și a noului personal numit în cursul anului pe Martie, Aprilie, Mai și Iunie a. c., salariu care nu s'a putut achita din cauza lipsei de acreditive, cari nu se trimit la timp și suficiente pentru achitarea acestor mandate de plată.

Din această cauză noi protopopii suntem acuzați, că nu ne facem datoria de a vărsa la timp la Banca Națională reținerile făcute prin statele de salariu personalului, de sub ordinele noastre, pentru Casa de Economie Credit și Ajutor a Clerului Ortodox Român și suntem puși în cea mai grea situație față de acest per-

* Sfânta Episcopie a făcut foarte multe intervenții în privința aceasta

sonal, care zilnic ne asaltează să le achităm salariul că, n'au ce mânca și cu ce să-și plătească dările la stat.

Având în vedere situațiunea excepțională a acestui personal din Cadrilater, unde își duce viața din greu în mijlocul unei populațiuni ostile, ar trebui să se poarte o deosebită grijă de a le achita micul salariu ce-l primesc la vreme, ca să nu ajungă cerșind o bucată de pâine la Bulgari.

Astfel fiind situațiunea acestui personal, cu cel mai profund respect Vă rog, Prea Sfințite Stăpâne, să binevoiți a înainta Onor. Ministerului de Finanțe această situație cu rugămintea de a trimite acreditivele necesare pentru achitarea acestor mandate de plată.

Sunt al Prea Sfinției Voastre prea supus și plecat serv.

Protopop,

(ss) **Econ. V. Slivneanu**

La apelul făcut de P. S. Episcop D. D. Gherontie, în revista noastră eparhială pe luna August a. c., primul care a îmbrățișat această idee este Păr. C. Dragomirescu, dela parohia Engemahale-Constanța, pentru care i se aduce pe această cale mulțumiri și arhieresti binecuvântări.

Publicăm mai jos, în extenso raportul său No. 23|930, spre a fi punct de reper, pentru discuțiile deschise.

Prea Sfințite Stăpâne,

Cu privirea la modalitatea de încasarea daniilor în bani sau în natură dela credincioși, pentru înfăptuirea marilor opere culturale, naționale și creștinești, ce-ați enunțat cu multă râvnă sfântă în apelul publicat de revista eparhială „Tomis”, pe luna August a. c.

Cu profundă smerenie ne dăm și noi următoarea părere:

a). A se trimite la fiecare parohie chitanțiere așuș sigilate și parafate de Sfânta Episcopie, format mic de 12 cm. pe 20 cm. cu coperite de carton; fiecare cu mai multe sute de chitanțe așuș; un chitanțier număr cu chitanțe de 5 lei, al II-lea de 10 lei și al III-lea de 20 lei, tus-trele cu sumele tipărite și numerotate (adică chitanțele) sau pentru o mai mare înlesnire câteș-trele într'un singur chitanțier mai gros, împărțit în trei partizi (partidă de 5, 10 și 20 lei).

Ar fi de dorit ca, pe fiecare chitanță să existe în miniatură poza sfântului locaș de închinarea Domnului, ca mânăstirea „Gherontie Episcopul”, „Sfânta Elena dela Mare” și „Sfintele cruci făcătoare de minuni dela Dervent”.

Iar donatorilor cari ar dona un (1) pol, 2 sau mai mulți să li se dea gratuit și câte o (1) iconiță mică de ale sfinților bisericii ortodoxe (format carte poștală), care ar costa 2-4 lei, având jos Bine-cuvântări Arhieresti și semnătura marelui nostru Episcop „Gherontie”.

Aceste iconițe s'ar sfinți gratuit de preoți la marile sărbători — prasnicele și însoțite de mișcătoare cuvântări și duhovnicești s'ar distribui credincioșilor — în schimbul donațiilor primite.

De asemenea în posturile cele mari s'ar recomanda aceste danii ca epitemii, apoi: după însănătoșirea bolnavilor, la botezuri, cununii, parastase, etc. etc.

Acestea ar fi modestele noastre propuneri de realizări, rămânând ca frații preoți mai competenți ca noi, și mai ales Prea Sfinția Voastră, să emanați și altele mai lesnicioase și mai productive de prinoase sfinte.

Rămân al Prea Sfinției Voastre, prea plecat serv și fiu credincios.

Paroh (ss) C-tin Dragomirescu

SFÂNȚA EPISCOPIE A CONSTANȚEI

PUBLICAȚIUNE

Se publică spre cunoștința celor cari doresc a îmbrățișa slujba de cântăreț bisericesc, că pe ziua de 1 Octombrie a. c. se deschid cursurile Școlii de Cântăreți bisericești de pe lângă Sfânta Episcopie din Constanța.

Durata cursurilor va fi de trei ani, cu 3 clase.

La 25 Septembrie se va ține examenul de admitere; iar cursurile, încep la 1 Octombrie și se termină la 15 Iunie din fie-care an.

Actele ce vor prezenta candidații, odată cu cererea de înscriere sunt:

- a) Certificatul de absolvirea cursului primar complet;
- b) Extractul de naștere;
- c) Certificatul de botez în religia creștină ortodoxă;
- d) O dovadă de bună purtare dela preotul respectiv;
- e) Actul de vaccină.

Candidații trebuie se aibă vârsta de 13-16 ani.

Întreținerea în școală privește pe elevi, plus cărțile necesare.

Elevii plătesc o taxă școlară de 1000 lei anual.

Absolvenții școlii fac serviciul militar cu termen redus, în Companiile sanitare și, afară de funcțiunea de cântăreț mai pot ocupa și pe aceea de agent sanitar în comună, sau comptabil.

Se primesc în școală numai copiii cari vor avea voce bună.

Director, Arhimandrit ATHANASIE DINCĂ

Octombrie

Ziua are 11 ore, noaptea 13.

Zilele săptămânei	Data	Numele sfinților și sărbătorilor
Miercuri	1	(†) Acoperământul Maicei D. Ap. Anania.
Joi	2	Mc. Chiprian, Iustina, Teoctist.
Vineri	3	Mc. Dionisie Rustic, Elefterie, Isihie.
Sâmbătă	4	Cuv. Irotei. Gurie, Veronica
Duminica 19-a dupe 50 mc. 2 Luca. Cap o. Vers 31-36. Glas 8 Vosresna 6.		
Duminică	5	Mț. Haritina, Damian, Filip, Alexie.
Luni	6	Ap. Toma, Macarie, Erotinda.
Martți	7	Mc. Serghie, Vach, Chesarie, Iulian.
Miercuri	8	Cuv. Pelaghia, Taisia, Dositei.
Joi	9	Iacob, Avraam, Lot. Andronic
Vineri	10	Mc. Evlampie, Vasian, Evlampia.
Sâmbătă	11	Sf. Filio, Zenaida, Teofan, Filomeia.
Duminica 21 dupe 10 mc. 4 Luca a părinților soborului 7 eumenic. Luca cap. 6 vers 5-15, Glas 1 Vosresna 7		
Duminică	12	Mc. Prov. Tarah, Andronic, Cosma.
Luni	13	Mc. Carp. Pușil, Agafador, Nichita
Martți	14	(†) Cuvioasa Paraschiva, Nazarie.
Miercuri	15	Cuv. mucenic Luchian, Sabin
Joi	16	Mc. Longhin sutașul, Leontin Felix.
Vineri	17	Pr. Osia, Andrei, Criteanul, Iulian.
Sâmbătă	18	Ap. și cv. Luca, Maria, Iulian, Iosif.
Duminica 20 dupe 50—mc. 3 Luca, Cap. 7. vers 11-16. Glas 2 vosresna 8.		
Duminică	19	Pr. Ioil, Cleopatra, Leontie
Luni	20	M. mc. Artenie, Gherman, Gherasim.
Martți	21	Cuv. Ilarion, Gaiu. Zotic, Dosie.
Miercuri	22	Sf. Everchie, Glicerie, și sf. 7 mucenici.
Joi	23	Ap. Iacob, Ignatie patriarhul.
Vineri	24	Mc. Areta, Sinclitichia
Sâmbătă	25	Mc. Narchian. Martirie, [omenirea morților]
Duminica 22, după 50—mc. 6 Luca Cap. 8, Vers. 25-39 Glas 3 vosresna 9.		
Duminică	26	(†) Sf. marele mucenic Dimitrie.
Luni	27	Cuv. Dimitrie basarab, Capitolina, Nestor.
Martți	28	Muc. Terentie, Neonila, Ștefan, Firmilian
Miercuri	29	Mucenița Anastasia, Avramie.
Joi	30	Muc. Zinovie, sora sa Zinovia, Marcu.
Vineri	31	Ap. Stahie, Narcis, Aristobul, Amplia.

Aducem la cunoștință tuturor abonaților că: revista se trimite de aci, regulat. Se vede că la sosirea poștei, sunt cititori cari o rețin.

Facem un călduros apel și pe această cale, către toți acei cari se ocupă cu lucrul aceasta, să n'o mai oprească și s'o trimită la destinație.

Deasemenea rugăm pe toți abonații noștri, cari nu primesc regulat revista, să ne comunice la timp pentru ca noi să cercetăm și să luăm măsuri.

TOMIS

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANȚA

Domnului

P. C. Sale

Comuna

Parohia

Județul